

ÜZENET

A CSÉPAI, SZELEVÉNYI, TISZAUGI ÉS TISZASASI
RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉGEK TÁJÉKOZTATÓJA
VII. évfolyam, 5. szám; 2009. október-december

Advent üzenete 2009-ben

Az advent szó jelentése „eljövétel”. A latin „adventus Domini” kifejezésből származik, ami annyit tesz: „Úr eljövetele”. A karácsonyt megelőző várakozás az eljövételben éri el jutalmát.

Pilinszky János: A várakozás szentsége (részlet)

Az adventi várakozás lényege szerint: várakozás arra, Aki van; ahogy a szeretet misztériuma sem egyéb, mint vágyakozás az után, aki van, aki a miénk. Persze, erről a várakozásról és erről a vágyódásról csak dadogva tudunk beszélni. Annál is inkább, mivel Isten valóban megtestesült közöttünk, vállalva a lét minden egyéb súlyát és megosztottságát. És mégis, túl idő és tér vastörvényén, melynek – megszületvén Betlehemben – maga a teremtő Isten is készséggel és véghetetlen önátadással vetette alá magát. Advent idején mi arra várakozunk és az után vágyhatunk: ami megtörtént, és akit kétezer esztendeje jól-rosszul a kezünk között tartunk. Vágyódunk utána és várakozunk rá, azzal, hogy Isten beleszületett az időbe, módunkban áll kiemelkedni az időből. Az adventi várakozás hasonlít a megemlékezéshez, de valójában mindennél távolabb áll tőle. Valódi várakozás. Pontosabban úgy, ahogy a szeretet mindennél valóságosabban vágyakozik az után, akit magához ölel és örök újszülöttként a karjai között tart

Sokan, sokáig, évszázadokon keresztül könyörögtek, hogy az Úr küldje el azt a Messiást, aki által majd megszabadítja az Ő népét. Ugyanakkor világos elgondolásai voltak Isten népének, hogy hogyan, miként történhet majd meg mindez. Egyrészt sokan vártak szabadulásra, másrészt pedig sok mindennel el voltak foglalva az emberek akkor is, mint ahogy ma is. Mindenki intézte a maga ügyes-bajos dolgát. Harcoltak a római elnyomás ellen. Intézték a saját életük különböző megoldandó kérdéseit. Máriáról annyit tudunk, hogy istenfélő leány volt, aki éppen az esküvőjére készült. Mindenfajta előzetes figyelmeztetés nélkül hallotta Gábrieltől az üzenetet, amivel Isten megszólította őt: gyermeke fog születni. Ha lehet valakinek megdöbbenő hírt mondani - akkor úgy gondolom -, hogy ez az volt. Egy tizenéves, éppen felnőtté váló leány, aki tervezgeti életének a mindennapjait, *persze ő is imádkozik* a Messiásért. Egyszer csak azt hallja Istentől, hogy te leszel az, akin keresztül ez a csoda megvalósul, és az az eszköz, akit majd használok ebben. Ahogy az adventi időszakban készülünk karácsonyra, azt látjuk magunk körül, és sokszor a saját életünkben is, hogy mi is hasonlóképpen élünk, mint ahogy ezek a régi emberek is éltek. Sokan, sok mindenből szeretnének megtapasztalni a szabadulást. Kiáltunk Istenhez úgy, mint az Ő gyermekei, vagy, mint akik még csak nagyon távolról reménykednek abban, hogy hátha válaszol a könyörgésünkre. Ugyanakkor számtalan fontosabb, vagy kevésbé fontos dolog foglalja el szívünkben a legfontosabb helyet, és egyúttal leköti a gondolatainkat is. Az ajándékvásárlástól kezdve a mindennapos intéznivalóink soráig, és addig, hogy próbáljuk magunkat utolérni. Betöltik sokszor a gondolatainkat a kedvteléseink, vagy az önsajnálattunk, a mások iránt végzett buzgó munka, ami szintén válhat bálványá, mint sok minden más, vagy éppen az önmagunk körül való forgás. Ez így, karácsonyhoz közeledve különösképpen is érzékelhető. Nem régen fogalmazott így valaki: "Nem szeretem a karácsonyt, mert ilyenkor olyan sok álságos dolgot lehet látni és tapasztalni. A szeretet ünnepéhez közeledve - ahogyan szokás karácsonyt nevezni - egyre türelmetlenebbek az emberek, ugyanakkor mosolyogni illik. Megajándékozzuk egymást, de sokszor a szívünkben egészen más van, mint amit kifelé mutatunk, vagy mutatni szeretnénk." Micsoda kettősség: vágyunk a változásra, hogy egészen más legyen bennünk és körülöttünk minden, ugyanakkor úgy tűnik, hogy saját magunk tesszük ezt lehetetlenné. Mindenre figyelünk mindent várunk csak a lényegét nem. Istennek legyen hála, hogy Jézus születésének története, amit nem más, mint a világtörténelem legnagyobb eseményének a bevezetője,

mégis arról tesz tanúbizonyságot, hogy Isten mindebbe nem nyugszik bele. Ő nem legyintett a régen élt emberekre, és ránk sem. Nem mondja, hogyha el vagy foglalva mással, amikor segítségét kéred, akkor valójában lehetetlenné teszed, hogy Ő az életedben működjön, maradj hát magadnak. Ez a mindennapi hajtásba belefáradt, fásult emberi történelem emlékeztet bennünket arra, amikor Izráel fiai Egyiptomban voltak fogságban, és kiáltottak Istenhez segítségért, szabadulásért. Telt egyik év a másik után, és egyre rosszabb lett a helyzetük. Egyszer csak Isten a pusztában megállított egy Mózes nevű embert, akinek az élete teljesen - ahogy ma mondanánk - reménytelen volt. Gyilkosként menekült el a pusztába mindenki elől, és magába zárkózva élt. Az Úr azt mondta: "Mózes, meghallottam az én népem könyörgését, és téged küldelek el, hogy kihozod őket Egyiptomból." Érthetetlen időzítés, és teljesen lehetetlen feladat volt ez, egy olyan embernek kinek a tette súlyos volt. Sok, sok kérdőjel, sok, sok lehetetlenség. Jól tudjuk a Szentírásból, hogy Isten mégis megcselekedte azt, amit elhatározott. Az angyal azt mondta Máriának, hogy ami az embereknél lehetetlennek tűnik, az Istennél lehetséges. Ez a szó, hogy lehetetlen, ismeretlen az Úr előtt. Ma is sokszor elképzeljük, hogy Istennek hogy kellene munkálkodnia. Ám újra és újra fel kell ismernünk, hogy az Isten útjai sokszor nagyon-nagyon mások, mint a mieink, és az Ő gondolatai különböznek a mi gondolatainktól. Karácsony, és az arra való készülődés ismét Isten hatalmára és az Ő felséges személyére irányítja tekintetünket és gondolatainkat. Legfőképpen arra a szabadulásra, amit Ő készített el nekünk, mert meghallgatta az imádságainkat. Talán sokszor mi sem hiszünk abban, amit elmondunk az Úr Istennek. Olyan félve, hitetlenül fogalmazzuk meg magunkban a gondolatainkat. De az Úr - ahogy a Zsoltár mondja -: Még ajkunkon sincs a szó, már érti mindazt, amit mondani szeretnénk. Már elkészítette a választ. Egy másik Zsoltár-vers így mondja: "Ha késik is, bízzál benne!" Lehet, úgy tűnik, hogy késik, de nem késik el. Éppen alkalmas időben érkezett az Úr Jézus, amikor Isten ezt jónak látta, és szabadítása, az Ő jelenlétének megtapasztalása először vagy talán sokadszor az életünkben akkor érkezik el, amikor annak rendelt ideje van. Jézus születése biztat bennünket, ne adjuk fel a reményt, hanem várjunk az Isten válaszára. Várjunk arra, hogy a szabadító Jézus egészen nagy lehessen a mi életünkben is. Ugyanis Jézus neve, amit Gábiel angyal mond Máriának, hogy így fogod majd nevezni őt, azt jelenti: Szabadító. Jézus lényében, sőt még a nevében is erő van. Miért? Azért, amit így mondott az angyal: "Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd. Az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákob házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége." Jézusban mi nem egy vallásalapítót tisztelünk, hanem Isten egyszülött Fiát dicsőítjük, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Aki nem erkölcsi utakat ad elénk, amiket vagy követünk, vagy nem, hanem aki Szabadító Istenként utánunk nyúl abba a tévelygésbe, amiben nélküle járunk. Aki kiszabadít bennünket abból a sok mindentől, amibe belegabalyodott az életünk. És aki egészen újjáteremti azokat, akik engedik ezt neki. Ez így volt régen, erről szólnak az evangéliumok, és így van ma is. Sokan tehetünk bizonyosságot arról, hogy Isten milyen mélységekből és reménytelen helyzetekből tudott és tud kihozni ma is. Régen is úgy volt, ahogy ma: az emberek körülnéztek, mérlegeltek, s a lehetőségeik alapján hoztak ítéletet. Ugye ez a logikus? Számba veszem mindazt, ami lehetséges kimenetele egy dolognak, és az alapján döntöm el, hogy mi történik majd. Csak az a problémája ennek a fajta gondolkodásnak - bármennyire természetesnek is tűnik -, hogy ilyenkor az ember figyelmen kívül hagyja Isten számítását és gondolatait. Ahogyan mondja Pál apostol: mi nem a láthatókra nézünk, vagy kellene hogy nézzünk, hanem a láthatatlanokra. Mert a láthatók, amikbe két kézzel fogódzkodunk, és azt gondoljuk, hogy ezek a biztos alapok a döntéseinkhez, ezek csak ideig valók. A láthatatlanok pedig, az Isten szava, és Ő maga: örökkévalók. A helyzet az, erről tanúskodik a Szentírás és a tapasztalat is, hogy az örökkévaló határozza meg az ideig valót, és nem fordítva. Nem Istennek kell alkalmazkodnia mindahhoz, ami a világunkban van. Sokszor pedig ilyen erőtlenné gondoljuk Őt. Azt mondjuk, hogy ez meg, ez a lehetőség, akkor nyilván nincs is már kiút. Istennél azonban nincs lehetetlen. Ha saját életünk különböző kereséseire, hiányaira tekintünk, családunkra vagy a munkatársainkra, vagy arra a világra, országra, amiben élünk, akkor kétség kívül bátorít, biztat bennünket ez a történet. Isten meghallgatja a hozzá szóló és szálló imádságot. Ahogyan az ige biztat erről bennünket: a mi imádságaink ott vannak Isten előtt, és Ő alkalmas időben válaszol. Sőt, azt is mondja az Írás, hogy maga az Úr Jézus fohászokodik, imádkozik értünk szüntelenül, kimondhatatlan esedezésekkel, hogy amit nem tudnánk kérni, azt Ő saját maga kérje mi értünk, a nevünkben, az Atyától. Kell ennél értékesebb biztatás, minthogy Isten a saját, egyszülött Fiát küldte Szabadítóul, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen? Amikor az Úr Jézus megszületett, és később, amikor nyilvánvalóvá lett, hogy Ő kicsoda, sokan, sokféleképpen fogadták Őt. Voltak, akik imádták, mint Isten Fiát. Voltak, akik segítségért kiáltottak hozzá, és megtapasztalták az Ő szeretetének és istenségének erejét, és voltak, akik kinevették. Azt mondták, hogy bizonyítsd be, hogy te vagy az Isten Fia, de már

eleve elhatározták magukban, hogy gúnyt űznek belőle. Ők soha nem tapasztalták meg azt, hogy kicsoda is valójában Jézus. Ma is lehet így, és az ellenkező módon is hozzáállni az Úr Jézushoz. Ma is vannak olyanok, akik évtizedeken át diadalittasan és önelégülten tetszelegnek abban, hogy ők "betartanak" az Istennek, ha egyáltalán létezik. Kézben tartják életük dolgait, jobban tudnak mindent, még az Istennél is. Tudják, hogy mit lehet, és mit nem. Meddig tarthat ez? Sokszor már életük folyamán szembesülnek azzal, hogy mindez csupán önáltatás. Mint ahogy a kártyavár összeomlik, amikor óvatlanul hozzáér valaki, így omlik össze az ilyen emberek élete is. De ha máskor nem, akkor a saját elmenetelünkkel szembesülünk azzal, hogy ez nem volt igaz alap. Amit két kézzel szorongatunk, az kicsúszik, kifolyik a kezünk közül. Hol lesz majd az a sok-sok minden, amit felhalmoztunk? Társadalmi elismerés, felhalmozott anyagi javak, élvezetek, vagy akármi más. Hol lesznek? Sehol. Aki viszont talán kezdetben bátortalanul úgy dönt, hogy megpróbálja mindazt, amiről a szentírás beszél, megtapasztalhatja, hogy az Úr Jézus valóban Szabadító. Ahogy készülünk karácsonyra, Isten azt a bátoritást adja most nekünk, hogy ez az advent lehet más, mint amilyenek az eddigiek voltak. Nem kell elvesznünk az ajándékvásárlás lázában, nem kell túlpörögnünk, mint ahogy ezt sokszor, sokan tesszük. Hanem egyre inkább gyönyörködhetünk abban a Szabadítóban, akinek a születésére, annak megünneplésére készülünk. Megerősödhetünk abban, hogy amikor körbenézünk, és a magunk életét, a körülöttünk lévő világot látjuk, nem kell elcsüggednünk, bár sok minden csüggesztő. Örömmel és bizalommal tehetünk mindent az Ő kezébe, és tudjuk azt, hogy jó helyen van nála. Mert az Úrnál nincs lehetetlen. Erre hív bennünket most a mi Urunk. Ebben a világban, amiben élünk, hihetetlen a reménytelenség. Kapkodunk fűhöz és fához, rosszabbnál rosszabb döntéseket hozunk egyéni, társadalmi szinten, gazdasági dolgokban, világpolitikában, mindenben. Elfelejtünk ahhoz a Szabadítóhoz menni és fordulni, akitől minden jó, maradandó megoldás jön. Emberi elképzeléseket erőltetünk, és csodálkozunk, hogy az nem igazán megy. Ez régen is így volt, nem új keletű az emberek ilyen hozzáállása. Jézus személye a biztosíték rá, hogy lehet másképp is élni. Engedjük, hogy Isten megbátorítson minket ebben. Ha még nem kezdtük el, soha nem próbáltuk, itt a vissza nem térő alkalom. Kiáltunk az Úr Jézushoz, és várjuk, hogy Ő személyesen nekünk is válaszoljon. Ha már Isten gyermekei vagyunk, akkor kérjük azt, hogy mindent, ami nem oda való, tisztítson ki a szívünkől az Úr, hogy ez az advent hadd legyen a vele való találkozásra készülésnek áldott ideje. Minden mást, ami ezt hátráltatná, nyugodtan tegyünk a háttérbe, vagy tegyünk teljesen félre. Tanuljunk meg a fontos dolgokkal foglalkozni, az Isten szavára igent mondani, hiszen Mária ezt tette, és ezért történhetett az életében mindaz a számos csoda, ami történt. Tanuljunk meg a saját önző gondolatainkra, meg minden más olyan dologra, ami az Isten igéjével ellentétes, nemet mondani magunkban. Hogy azzal foglalkozzunk végre, ami igazán építő, és az Isten csodája ne csak a többiek életében, de a miénkben is valóság lehessen. Adja az Úr, hogy így legyen!

Babits Mihály: Psychoanalysis Christiana (részlet)

*Ki farag valaha bennünket egészre,
ha nincs kemény vésőnk, hogy magunkat vésne,
ha nincs kalapácsunk, szüntelenül dúló,
legfájóbb mélyünkbe belefűrő fűrő?
Szenvedésre lettünk mi.*

*Szenvedni annyi, mint diadalt aratni:
Óh hány éles vasnak kell rajtunk faragni,
míg méltók nem leszünk, hogy az Ég királya
beállítson majdan szobros csarnokába.
Krisztus urunk, segíts meg!*

Adventi koszorú

Adventkor a XIX–XX. század óta szokás koszorút készíteni. Az adventi koszorú őseit 1840-ben Johann H. Wichern német evangélikus lelkész készítette el: egy felfüggesztett szekérkeréken 23 gyertyát helyezett el, melyek közül minden nap eggyel többet gyújtott meg karácsonyig.

Ma az adventi koszorú általában fenyőágból készített kör alakú koszorú, melyet négy gyertyával díszítenek. A gyertyák színe katolikus körökben egy rózsaszín kivételével lila. Az első

koszorúban 19+4 gyertya volt, jelképezve a hétköznapokat is.

A gyertyákat vasárnaponként gyújtják meg, minden alkalommal eggyel többet. A világító gyertyák számának növekedése szimbolizálja a növekvő fényt, amelyet Isten Jézusban a várakozóknak ad karácsonykor. Minden gyertya szimbolizál egy fogalmat: hit, remény, szeretet, öröm.- Ez utóbbiról gyakran- tévesen- azt hiszik, hogy a negyedik vasárnapon kell meggyújtani, de valójában advent harmadik vasárnapja az "örömvasárnap"- ami a böjtbe egy kis vidámságot hoz, hogy már közel van Krisztus eljövetele, azaz a Karácsony. A gyertyák egyben a katolikus szimbolika szerint egy-egy személyre (vagy közösségre) is utalnak:

Ádám és Éva – mint akiknek elsőként ígérte meg Isten a megváltást (hit);

zsidó nép – akinek megígérte, hogy közülük származik a Messiás (remény);

Keresztelő Szent János – aki hirdette Jézus eljövetelét, és készítette az utat az emberek szívéhez (szeretet);

Szűz Mária – aki megszülte a Fiút (öröm – rózsaszín gyertya).

Illetve a gyertyák színei nem csak személyt szimbolizálnak:

Ádvent első vasárnapja

Időpontja évről évre változik, Szent András napjához (november 30.) legközelebb eső vasárnapon ünnepeljük. Színe a lila: a templomi terítő lila, a szertartáson a pap lila miseruhát vagy stólát visel, illetve az adventi koszorún elsőnek meggyulladó gyertya színe is lila.

Ádvent második vasárnapja

Színe hasonlóképpen a lila. Az ádvent mellett a nagyböjti időszaknak is lila az ünnepi színe az egyházi liturgiában. Számos helyen a karácsonyt megelőző hetekben a lilát kézzel helyettesítik, hogy a két ünnepet megkülönböztessék egymástól.

Ádvent harmadik vasárnapja

Gaudete (örvendjete!) vasárnap kiemelkedik a többi közül, ádvent második felének kezdetét jelzi. Színe a rózsaszín, amely az örömet szimbolizálja.

Ádvent negyedik vasárnapja. Színe a bűnbánatot kifejező lila. Az adventi koszorún mind a négy gyertya egyszerre ég ezen a napon.

Eseménynapló

Csépa:

- ♪ December 5-én Advent második vasárnapján reggel 10 órakor szentmise
- ♪ Adventi lelkigyakorlatunk december 13-án(vasárnap) lesz 10 órakor, melyet Balla Barnabás perjel, pálos szerzetespap vezet.
Ezen a napon du. ½ 3 órakor a csépai plébánián karácsonyi ajándékokat készítünk a gyerekekkel
- ♪ Advent harmadik vasárnapján reggel 10 órakor szentmise
- ♪ December 24-én Szenteste, éjféλιi szentmise
- ♪ Urunk Születése (Karácsony) 10 órakor ünnepi szentmise
- ♪ December 26-án 10 órakor szentmise
- ♪ Szent Család vasárnapja, december 27-én 10 órakor szentmise. Jubiláns házások megáldása.
- ♪ Év végi hálaadás december 31-én 17 órakor
- ♪ Szűz Mária, Isten anyja ünnepén (január 1.) Ünnepi szentmise 10 órakor

Megérkezik a Mikulás a plébániára december 12-én du.....óra-ra Szeretettel várja a hittanosokat!

Pásztorjáték

*a csépai és szelevényi gyerekek előadásában
Csépa, december 24-én 15 órakor
Szelevény, december 24-én 20 órakor
Szeretettel várunk mindenkit!*

Tizsasas, Tiszaug

- ♪ A szentmiséket a vasárnapi rend szerint tartjuk.
A lelkigyakorlatra, és az év végi hálaadásra szeretettel hívjuk és várjuk a testvéreket Cséparra

Szelevény:

- ♪ December 5. Advent második vasárnapja, szentmise reggel 8:30-kor
- ♪ Adventi lelkigyakorlat december 13. (vasárnap) 08:30-kor lelkigyakorlatot tartja Balla Barnabás perjel, pálos szerzetespap.
- ♪ Advent harmadik vasárnapja, szentmise reggel 8:30 -kor
- ♪ December 24. Karácsony vigíliája (Szenteste), 21 órakor szentmise, előtte a gyermekek pásztorjátéka
- ♪ December 25. Karácsony ünnepi szentmise 8:30-kor
- ♪ Szent Család vasárnapja, december 27. szentmise 8:30-kor
- ♪ Év végi hálaadás december 31. 15 órakor
- ♪ Szűz Mária, Isten anyja ünnepén (január 1.) szentmise 8:30-kor

Anyakönyvi hírek

2009. szeptember 31. – december 4.

KERESZTELTELESEK

Csépa

Oberna Attila és Rostás Anna gyermeke Szebaszián Attila

Medveczki Roland és Szalai Edina gyermeke Jázmin Barbara

ELHUNYTJAINK

Csépa

Kasza Jánosné szül. Varga Erzsébet (élt 79 évet)

Mészáros Lajosné szül. Hajagos Etelka (élt 89 évet)

Egedi Józsefné szül. Buczkó Rozália (élt 88 évet)

Tiszaug

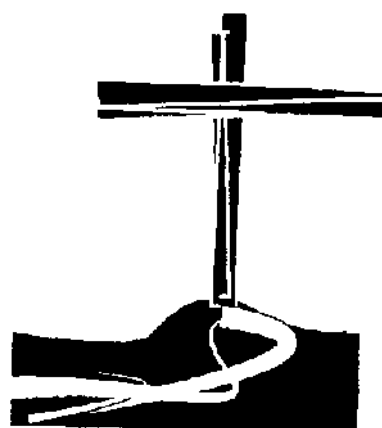
Vaszari Józsefné szül. Simó Margit (élt 86 évet)

Tiszasas

Ábrahám Sándorné szül. Pintér Erzsébet (élt 76 évet)

Szelevény

Papp Istvánné szül. Balogh Erzsébet (élt 80 évet)

Régiós Ifjúsági Találkozó

Csépán

2009. november 28-án Csépán került megrendezésre a Tisza-menti Regionális Ifjúsági Találkozó. A környék fiataljai szép számban vettek részt a rendezvényen. A főelőadás témája a szolgálati papság volt. A záró szentmisén Antal atya (pálos szerzetes) prédikált, aki arról beszélt a jelen lévő fiataloknak és gyermekeknek, hogy hogyan is alakult ki a papi és szerzetesi hivatása.

Köszönetet mondunk a plébánia és a szervező fiatalok nevében a csépai híveknek, akik adományaikkal hozzájárultak az ifjúsági találkozó lebonyolításához!

GYEREKSAROK

REJTVÉNY

Az előző szám rejtvényének megfejtése

Milyen állat hiányzik, ki vagyok én?

- 1.) Bizony, mondom neked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a ...**Kakas**..... megszólal, háromszor tagadsz meg engem.
(1 pont)
 - 2.) Ti az én ..**juh**...-aim, az én legelőm nyája vagytok. (1 pont)
 - 3.) Az Úr azonban odarendelt egy nagy ...**bálnát**.....-át, és az lenyelte Jónást. Három nap és három éjjel volt Jónás a ...**cet**..... gyomrában. (2 pont)
 - 4.) Kisebb vagyok, mint a ló, de azért rám is felülnek, és elhúzom a tele szekeret. Csak azt nem bírom, ha vernek: ...**szamár**...(2 pont)
- Az első fordulóban Gyertyános Noémi, Pintér Edina, Egedi Zsanett, 6 pontot ért el.

II. forduló

- 1.) Nem hitt az angyalnak, azért maradt néma, amíg fia nem született Isten ajándéka. (2 pont)
- 2.)Ádám, Éva elvesztette, Isten Fia visszaadta, aki hisz az Úr Jézusban,örök ajándéku kapja. (2 pont)
- 3.)Kerek mégse kerék, puha, ha kovászos, ám ha kovásztalan, kemény mint a lángos. (1 pont)
- 4.)Jézus mondta, a fokán nem fér át egy teve, még is bármilyen ruhán átbújik a hegye. (1 pont)

Beküldési határ idő: január 15. A megfejtést el lehet küldeni e-mailben is:

lengyel.zsolt@vaciegyhazmegye.hu, valamint leadható a misék és hittanórák után.

Így szólt az Úr Mózeshez: „Mondd meg Áronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izrael fiait, e szavakkal: Áldjon meg az Úr és oltalmazzon! Ragyogtassa rád arcát az Úr, s legyen hozzád jóságos! Fordítsa feléd arcát az Úr és szerezzen neked üdvösséget! Hívják le Izrael fiaira a nevem, és én megáldom őket.”

Biblia – Szám 6,22–27– Az áldás

A szerkesztőség nevében ezzel a bibliai részlettel szeretnénk minden kedves olvasónknak áldott ünnepeket kívánni!

ÜZENET Felelős kiadó: Lengyel Zsolt plébániai kormányzó

Kérjük, ha valakinek van az egyházközösség épülésére szolgáló írása, cikke, akkor szíveskedjék eljuttatni a plébániára a további számok összeállításához!

Cím: Római Katolikus Plébánia, Csépa, Rákóczi út 9. Tel./Fax.: 56/323-155

Honlapunk: www.csepa.vaciegyhazmegye.hu

Gerzsenyi Sándor: **AKIT SZERETSZ...**

*Akit szeretsz, ajándékként fogadd
Az Úr kezéből, s légy hálás e kincsért!
Nem érdeged, hogy tiszta, szép, eszes;
Érette Isten áldott nevét dicsérd!*

*Akit szeretsz, szeresd szerelmesen,
Becézzesd szépmívű, gyöngéd szavakkal!
Ha jönnek is a szürke köznapok,
Legyen virággal díszített az asztal.*

*Akit szeretsz, szeresd hűségesen.
Cserben ne hagyd soha. Légy hű halálig!
Boldog, ki társát boldoggá teszi,
Kinek az Ige szent fénye világít.*

*Akit szeretsz, szeresd imádkozón;
Hordozd erőtlenségeit szelíden.
Állj érte naponként az Úr előtt;
Kegyelméből javadra fordul minden.*

*Akit szeretsz, szeresd örvendezőn.
Ne verjen sátrat nálatok a bánat!
Harsanjon kacaj! Jókedvű beszéd,
Vidám énekeszó lengje át a házad.*

Egyházközségünk jubiláns házasai

Csépa

50 évvel ezelőtt házasságot kötöttek

Szekeres József és Mácsár Mária
 Czibuja Ferenc és Palotai Piroska
 Csáki József és Palotai Katalin
 Bencsik József Vincze és Mamicza Klára
 Gulyás Pál Ferenc és Forgó Mária Magdolna
 Molnár Ferenc és Négyesi Margit
 Légrádi György és Nagy Éva Mária
 Szarvák Gyula és Tálás Erzsébet
Pataki György Jenő és Bujáki Erzsébet
Dancsó Antal Ferenc és Nagy Gizella Anna
 ifj. Egedi János és Szűcsi Ilona
 Négyesi István és Tóth Gizell
 Szabó László és Kasza Margit
Talmácsi Antal és Oberna Róza
 Kovács Péter Pál és Urbán Etel Margit
 Kocsis Antal és Balogh Julianna
 Őszi József és Király Erzsébet
 Gere Miklós és Dávid Mária
Rostás Jakab és Kolompár Piroska
 Dukai Ferenc és Dósa Ilona
 Cseri László és Polyák Olga
 Molnár Antal és Négyesi Erzsébet
 Szentesi István és Veres Klementina
Szvoboda Mihály és Rádi Ilona Piroska
Sajó Lajos és Túri Erzsébet Franciska
 Zámbó József és Karl Klára
 Ordasi Sándor és Galvácsi Mária
 Deli Gábor és Marsinczki Klára
 Gál Sándor Pál és Cseh Irén
 Török Imre és Zarnócz Erzsébet

25 évvel ezelőtt házasságot kötöttek

Guczi Imre Zoltán és Ecsédi Erika
Mészáros László és Surányi Olga
Pintér László és Mészáros Mária
 Horpácsi Zoltán és Vígh Ilona
Sánta Béla és Újj Katalin
Czifra Béla és Farkas Mária Erzsébet

Szelevény

50 évvel ezelőtt házasságot kötöttek

Horváth Béla és Herczeg Erzsébet
 Veres Pál és Bori Margit
 Béres János és Nemes Katalin
 Papp Béla és Kiss Mária
 Szebeni János és Pugner Katalin
 Kecskés István és Bacsa Katalin
 Jakab István és Tóth Katalin.

25 évvel ezelőtt házasságot kötöttek

Ebben az évben nem volt egyházi házasságkötés